

MARCUS SAKHEY

EGY JOBB VILÁG

Kevin Temple arra tért magához, hogy hideg folyadék locsosan az arcára.

Egész éjjel úton volt, Indianából szállított friss zöldségeket. Tizenöt perce hagyta el a depót Clevelandben, és máris elfogta az áporodott érzés, hogy túl sok szárított marhahúst öblített le túl sok kávéval. Istenigazából egy dupla sajtburgerre vágyott, és noha senkit nem lepne meg egy deréktájon kigömbölyödött kamionos látványa, büszke volt rá, hogy harminckilenc évesen még csak öt kilóval nyomott többet, mint a gimiben.

Amikor szirénák hasították szét mögötte a sötétséget, öszszerázkódott, majd káromkodott. Biztos elbambult, és rálépett a pedálra. De nem, százhéttel megy. Kimerült volt, de nem annyira kipurcant, hogy átcsalinkázott volna a másik sávba. Talán az egyik hátsó lámpa nem ég? Hajnali négy, a zsaruk biztos csak unatkoznak.

Kevin leállt a padkára. Ásított, nyújtózott, majd felkapcsolta a kabinvilágítást, és letekerte az ablakot. Egy hét volt hálaadásig, a hideg levegő jólesett.

Az autópálya-rendőr középkorú férfi volt, ösztövé, és kisé farkasra emlékeztetett. Egyenruhája kikeményített, sapkája ellenzője elrejtette a szemét. – Tudja, miért állítottam meg?

– Nem, biztos úr.

– Szálljon ki a járműből, kérem.

Biztos az egyik hátsó lámpa. Vannak zsaruk, akik imádnak miatta kötözködni. Kevin kihúzta a jogosítványt a tárcájából, fogta a fuvarlevelet meg a forgalmit, aztán kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Közben a másik rendőr is odajött.

– A kezét tartsa úgy, hogy lássam, kérem.

– Persze. – Kevin mutatta a papírokat. – Miről van szó?

A rendőr felemelte a jogosítványt, és rávilágított. – Mr... Temple?

– Igen, biztos úr.

– Cleveland az úti célja?

– Igen, biztos úr.

– Rendszeresen jár ezen az útvonalon?

– Kétszer-háromszor hetente.

– Maga variáns?

– Hogy?

– Maga abnorm? – kérdezte a rendőr.

– Mire cél... miért kérdezi?

– Csak válaszoljon a kérdésre. Maga abnorm?

Ez is olyan pillanat volt, amikor Kevin tudta, mit *kéne* tennie a szó idealizált értelmében. Meg kéne tagadnia a választ. Szónokolhatna róla, hogy a kérdés sérti a szabadságjogait. Azt kéne mondania ennek a bigott zsarunak, hogy fogja be a mocskos száját, ne dobálózzon olyan idióta szavakkal, mint a „variáns”.

Csakhogy hajnali négyre járt, az út üres volt, Kevin meg fáradt, és a *kéne* néha eltörpül a *hajlandó* mellett. Megelégedett azzal, hogy egy kis éllel a hangjában azt felelte: – Nem, nem vagyok briliáns.

A zsarú egy pillanatig rámeredt, majd feljebb irányította a lámpája fénysugarát, és a szemébe világított. Kevin hunyorgott: – Hé, nem látok.

– Tudom.

A látótere periferiáján mozgást érzékelt, a másik zsarú felémelt egy eszközt, ami acélkéken sercegett, majd villám csapott Kevin Temple mellkasának közepébe. Minden izma egyszerre görcsölt be, és hallotta, hogy sikolyféle szakad ki a szájából; csillagok robbantották szét a látóterét, miközben karmok téptek a bordái közé.

Amikor a fájdalom végül alábbhagyott, összerogyott. Gondolatai el-elsiklottak, hiába igyekezett felfogni a történetet. A talaj hideg volt. És mozgott. Nem ő mozgott, vonzolták. Két keze a háta mögött volt, valami összefogta.

Aztán folyadék fröccsent az arcába. A hidegtől levegő után kapott, így a folyadékból került a szájába is. Förtelmes íze volt. Csípős vegyszerféle, amit még sosem kóstolt, de már ezerszer szagolt, és ekkor a pánik elsöpörte a fájdalom maradványát: megbilincseltek az út szélén, és éppen benzinnel locsolták.

– Édes istenem, ne, könyörgöm, ne...

– Css. – A farkasszerű zsarú leguggolt mellé. A társa hátrafelé lépegetve a felfordított kannából benzincsikot húzott a földön. – Csend.

– Kérem, biztos úr...

– Nem vagyok zsarú, Mr. Temple. Én... – a férfi habozott – mondjuk, hogy katona vagyok. Darwin hadseregében.

– Megteszem, amit csak akarnak. Van pénzem, megadok bármit...

– Hallgasson. Csak figyeljen. – A férfi hangja határozott volt, de nem nyers. – Figyel?

Kevin hevesen bólogatott. A benzingőz beborította, az orrát csípte, égette a szemét, hűtötte a kezét és az arcát.

– Tudnia kell, hogy nem azért, mert normál. És tényleg sajnálom, hogy erre kényszerülünk. De háború van, és nincs ártatlan kívülálló. – Egy pillanatig úgy tűnt, még akar mondani valamit, de aztán felállt.

Kevin Temple még sosem érzett ilyen félelmet, kiszorította saját magából, úgy viselte a testét, akár egy öltönyt. Sírni akart, könyörögni, sikoltani, futni, de nem találta a szavakat, a foga vacogott, a keze megkötve, lába, akár a gumi.

– Ha ez vigasztalja, akkor már valami nagyobb része lett. A terv lényeges része. – A katona gyufát húzott végig a doboz oldalán egyszer, kétszer. Meggyulladt. A sárga láng tükröződött a szemében. – Így építünk egy jobb világot.

Azzal eldobta a gyufát.